

§ 92. Do pracowników etatowych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami etatowymi i do pracowników stałych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami nietatowymi, nie mają zastosowania postanowienia § 83.

§ 93. Do pracowników stałych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami nietatowymi, stosuje się przy pociąganiu ich do odpowiedzialności służbowej w trybie dyscyplinarnym postanowienia, dotyczące pracowników etatowych (§ 61 i § 62).

§ 94. Do pracowników stałych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami nietatowymi, niema zastosowania postanowienie § 81 pkt. 2). Do pracowników tych odnoszą się postanowienia § 81 pkt. 1) lit. a) i b).

§ 95. Pracownikom stałym, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami próbnymi, liczy się do okresu 10 lat, oznaczonego w § 83 ust. (1) pkt. 2), czas służby, spędzony w charakterze pracownika próbnego, po 1 października 1929 r.

§ 96. (1) Postanowienia o odpowiedzialności dyscyplinarnej stosuje się do spraw dyscyplinarnych niezakończonych jeszcze prawomocnie w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przy wznowieniu zaś postępowania dyscyplinarnego również do spraw przeprowadzonych według dawniejszych przepisów dyscyplinarnych.

(2) Właściwa władza może zastosować postanowienia § 72 do kar porządkowych i dyscyplinarnych, nałożonych po 1 września 1929 r. i odpowiadających karom, wymienionym w tym paragrafie.

§ 97. Do pracowników P. K. P., obywateli W. M. Gdańska, stosuje się postanowienia rozporządzenia niniejszego z odchyleniami, wynikającymi — zgodnie z art. 104 traktatu pokoju z dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 35, poz. 200) — z porozumień polsko-gdańskich oraz z prawomocnych decyzji Wysokiego Komisarza Ligi Narodów.

§ 98. (1) Postanowienia § 88 ust. (3) nie mają zastosowania do pracowników, którzy przed 1 września 1929 r. byli pracownikami etatowymi lub nietatowymi.

(2) Do pracowników tych należy w przypadkach, wymienionych w § 88 ust. (3) stosować rygory przewidziane dla tego rodzaju występów służbowych w przepisach służbowych, którym do dnia 1 września 1929 r. pracownicy ci podlegali.

§ 99. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 100. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 61, poz. 576).

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

24.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 stycznia 1934 r.

o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”:

- 1) mianowanych na stanowiska etatowe i zwanych pracownikami etatowymi;
- 2) zaliczonych w poczet pracowników mających stałe zajęcia służbowe i zwanych pracownikami stałymi;
- 3) odbywających służbę przygotowawczą na stanowiska etatowe i zwanych praktykantami.

(2) W postanowieniach wspólnych dla wszystkich kategorii pracowników nazywa się w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego pracowników etatowych, stałych i praktykantów pracownikami.

§ 2. Ustanawia się 14 grup uposażenia zasadniczego pracowników etatowych i praktykantów według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
1	1000
2	700
3	550
4	450
5	390
6	335
7	295
8	260
9	225
10	200
11	175
12	150
13	125
14	100

§ 3. (1) Pracownicy stali otrzymująienne uposażenie zasadnicze zależnie od ich kategorii płacy i liczby dni, w których pracowali w ciągu mie-

siąca; pracownicy stali, pełniący służbę na zmiany we wszystkie dni tygodnia, otrzymująienne uposażenie zasadnicze również za dni odpoczynku, przypadającego w miesiącu według przepisów o czasie pracy na kolejach.

(2) Wysokość dziennego uposażenia zasadniczego pracowników stałych, pełniących służbę tylko w dni powszednie, wyznacza się według następującej tabeli:

TABELA PŁAC „A”

Kategoria płacy	Kwota uposażenia dziennego w złotych
1	9
2	8
3	7
4	6
5	5
6	4

(3) Wysokość dziennego uposażenia zasadniczego pracowników stałych, pełniących służbę na zmiany we wszystkie dni tygodnia, wyznacza się według następującej tabeli:

TABELA PŁAC „B”

Kategoria płacy	Kwota uposażenia dziennego w złotych
1	7.35
2	6.55
3	5.70
4	4.90
5	4.10
6	3.30

(4) Pracownicy stali, pełniący służbę w dni powszednie i w niektóre dni wolne od pracy, otrzymująienne uposażenie zasadnicze według tabeli płac A lub B.

§ 4. Uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, którzy pełnią stale służbę na obszarze Wolnego Miasta Gdańska lub zagranicą, określają przepisy, wydane przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5. (1) Praktykanci, dopuszczeni do płatnej służby przygotowawczej, otrzymują:

1) jeżeli posiadają wymagane na dane stanowisko wyższe wykształcenie, zakończone przepisami egzaminami — uposażenie grupy 11;

2) jeżeli posiadają wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne — uposażenie grupy 12;

3) jeżeli posiadają zawodowe uzdolnienie do prowadzenia rzemiosła — uposażenie grupy 13;

4) jeżeli posiadają wykształcenie niższe od określonego w pkt. 2 lub 3 — uposażenie grupy 14.

(2) Przy pierwszym mianowaniu na stanowiska etatowe otrzymują praktykanci, posiadający wyższe wykształcenie uposażenie grupy 9 lub 8; inni praktykanci otrzymują uposażenie grupy bezpośrednio wyższej od odpowiedniej grupy, podanej w ust. (1).

(3) Przy zaliczeniu w poczet pracowników stałych otrzymują pracownicy biurowi i rzemieślnicy uposażenie 4 lub 5 kategorii płacy, inni zaś 5 lub 6 kategorii płacy.

§ 6. Minister Komunikacji określa najwyższe grupy uposażenia, które mogą otrzymywać pracownicy na danych stanowiskach oraz najwyższe kategorie płacy dla pracowników, wykonywujących dane zajęcia służbowe i ustala zasady przyznawania pracownikom etatowym i stałym wyższego uposażenia.

§ 7. Pracownikom, pełniącym służbę w m. st. Warszawie przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

1) pracownikom etatowym i praktykantom:

W grupie uposażenia	złotych miesięcznie
1	150
2	100
3	80
4	65
5	60
6	50
7	45
8	40
9	35
10	30
11	25
12	20
13	20
14	15

2) pracownikom stałym:

W kategorii płacy	opłacanym według	
	tabeli płac A	tabeli płac B
złotych dziennie		
1	1.40	1.15
2	1.20	1.00
3	1.00	0.80
4	0.80	0.65
5	0.80	0.65
6	0.60	0.50

§ 8. Pracownikom, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskiej Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie, Bielsku w województwie śląskim, Białej w województwie krakowskim, przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

1) pracownikom etatowym i praktykantom:

W grupie uposażenia	złotych miesięcznie
1	100
2	70
3	55
4	45
5	40
6	35
7	30
8	25
9	20
10	20
11	15
12	15
13	10
14	10

2) pracownikom stałym:

W kategorii płacy	opłacanych według	
	tabeli płac A	tabeli płac B
	złotych dziennie	
1	0.80	0.65
2	0.80	0.65
3	0.60	0.50
4	0.60	0.50
5	0.40	0.35
6	0.40	0.35

§ 9. (1) Pracownicy, mianowani na stanowiska kierownicze, otrzymują dodatek funkcyjny. Postanowienie to ma zastosowanie także do pracowników, pełniących obowiązki, przywiązane do stanowisk kierowniczych, z tą różnicą, że prawo do dodatku funkcyjnego powstaje dopiero po upływie dwóch miesięcy pełnienia tych obowiązków, z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego.

(2) Równocześnie można otrzymywać tylko jeden dodatek funkcyjny; w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych służy uprawnionemu prawo wyboru.

(3) Dodatek funkcyjny nie należy się:

1) pracownikom, pozostającym w stanie nieczynnym;

2) pracownikom, zawieszonym w pełnieniu służby;

3) pracownikom, niepełniącym z jakiegokolwiek powodu, co najmniej przez dwa miesiące czynności, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

(4) Stanowiska kierownicze i wysokość dodatku funkcyjnego w granicach od 25 do 600 zł miesięcznie określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu.

§ 10. (1) Pracownikom mogą być przyznawane dodatki, uzasadnione szczególnymi właściwo-

ściami służby lub wydajnością i racjonalizacją pracy.

(2) Warunki przyznawania i wysokość dodatków, uzasadnionych wydajnością i racjonalizacją pracy, dodatków za służbę nocną, dodatków dla drużyn parowozów (wagonów motonowych, elektrowozów) lub pociągów i służby lotnictwa cywilnego określa Minister Komunikacji; warunki przyznawania i wysokość innych dodatków, uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby, określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 11. (1) Pracownikowi służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności służbowych, połączonych z jego stanowiskiem (zajęciem) służbowym. Za spełnianie stałych czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem (zajęciem) pracownika, może on otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(2) Pracownicy stali otrzymują za służbę poza ustalonymi godzinami pracy dodatkowe wynagrodzenie, które określa Minister Komunikacji.

§ 12. Należności pracowników w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 13. Minister Komunikacji określa:

1) kategorie pracowników, obowiązanych do noszenia umundurowania w służbie, oraz warunki przyznawania umundurowania po cenach ulgowych;

2) warunki udzielania i spłaty oraz wysokość zaliczek na uposażenie;

3) warunki korzystania przez pracowników, ich rodziny i domowników z bezpłatnego lub ulgowego przejazdu i przewozu środkami komunikacyjnymi, pozostającymi pod zarządem Ministra Komunikacji.

§ 14. Pracownik i jego rodzina mają prawo do opieki lekarskiej i środków leczniczych w zakresie, który określa Minister Komunikacji.

§ 15. Pracownicy mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zasiłki, na wypłatę których wstawiane będą corocznie odpowiednie sumy do planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”. Również wstawiane będą do planu finansowo-gospodarczego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” specjalne sumy dla pracowników utrzymujących licznieszą rodzinę.

§ 16. Uposażenie, zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne są od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej (art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych, Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 17. (1) Minister Komunikacji określa, w jakich rozmiarach i pod jakimi warunkami pracownik może otrzymywać mieszkanie służbowe lub inne w budynkach, pozostających pod zarządem Ministra Komunikacji, oraz ustala normy należności za te mieszkania.

(2) Pracownicy, zajmujący mieszkania służbowe, powinni na wezwanie władzy opróżnić mieszkanie częściowo w terminie do dnia 28 od dnia doręczenia im wezwania władzy, a całkowicie w terminie do trzech miesięcy od dnia doręczenia wezwania, w przypadkach:

1) rozwiązania stosunku służbowego;
2) zmiany stanowiska służbowego (zajęcia), z powodu którego nastąpiło wyznaczenie mieszkania.

(3) W razie dobrowolnego wystąpienia ze służby całkowite opróżnienie mieszkania służbowego powinno nastąpić z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

(4) W przypadkach nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach władza pracownika może zarządzić eksmisję z zajmowanego mieszkania w drodze administracyjnej, za pośrednictwem organów bezpieczeństwa publicznego.

§ 18. Prawo do uposażenia powstaje:

1) dla wstępujących do służby, czy to po raz pierwszy czy ponownie, jeżeli istotne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby; uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się dla pracowników etatowych i praktykantów w wysokości dziennej po 1/30 części miesięcznego uposażenia; postanowienie to dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby, powinien on jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa lub przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne (odszkodowanie za niešťczęśliwy wypadek); przepis co do częściowego obliczania uposażenia pracowników etatowych i praktykantów ma również zastosowanie we wszystkich innych przypadkach, w których pracownikowi etatowemu i praktykantowi nie należy się uposażenie miesięczne w całości;

2) w innych przypadkach z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu mianowania lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania albo zmiany warunków nie zbiega się z terminem płatności uposażenia; w razie zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 19. Uposażenie powinno być obniżone:

1) w razie przeniesienia pracownika na własną prośbę na stanowisko (zajęcie) niższe, jeżeli ostatnio pobierane uposażenie przekracza najwyższe uposażenie, jakie w myśl przepisów mogą otrzymywać pracownicy na tem stanowisku (zajęciu);

2) w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 20. (1) Pracownik etatowy i praktykant zachowuje prawo do uposażenia w czasie nieobecności na służbie z powodu choroby.

(2) Pracownik stały zachowuje prawo do uposażenia w czasie choroby, spowodowanej wypadkiem, doznany w służbie bez własnej winy.

(3) W innych przypadkach choroby pracownik stały otrzymuje 75% uposażenia, jakie należałoby się mu za dni, w których byłby pełnił w tym czasie służbę lub korzystał z odpoczynku, należnego według przepisów o czasie pracy na kolejach.

(4) W czasie urlopu dla poratowania zdrowia (zdrowotnego) pracownikowi służy prawo do uposażenia w wysokości określonej w ust. (1), (2) lub (3).

§ 21. (1) W czasie urlopu wypoczynkowego pracownicy zachowują prawo do uposażenia, przy czem pracownicy stali, opłacani według § 3 ust. (2), otrzymują uposażenie za każdy dzień powszedni, a pracownicy stali, opłacani według § 3 ust. (3), za każdy kalendarzowy dzień miesiąca, przypadający w czasie urlopu wypoczynkowego.

(2) Pracownik, który z polecenia władzy nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w całości lub części, otrzymuje za każdy dzień niewykorzystanego urlopu odszkodowanie w wysokości i na warunkach, określonych przez Ministra Komunikacji.

§ 22. Pracownik zachowuje prawo do uposażenia w wysokości określonej w § 20 ust. (1) lub (3), w czasie nieobecności na służbie z powodu odosobnienia, wywołanego, w myśl obowiązujących przepisów, chorobą zakaźną wśród domowników.

§ 23. W czasie pozostawania w stanie nieczynnym pracownik zachowuje prawo do uposażenia.

§ 24. (1) Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej w szeregach pracownik etatowy i praktykant traci prawo do uposażenia od najbliższego terminu płatności, a pracownik stały od dnia odejścia ze służby kolejowej do służby wojskowej. Po powrocie z tej służby do służby kolejowej, pracownikowi służy prawo do uposażenia według zasad, określonych w § 18 pkt. 1.

(2) W czasie odbywania ćwiczeń wojskowych pracownik etatowy i praktykant otrzymuje uposażenie w całości, pracownik stały, utrzymujący rodzinę (żonę, dzieci) — 75%, pracownik stały, samotny — połowę uposażenia.

(3) Pracownik powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa, otrzymuje uposażenie, określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji; jeżeli uposażenie pracownika etatowego i praktykanta z tytułu służby wojskowej jest niższe od jego uposażenia w służbie kolejowej, otrzymuje on od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” różnicę do wysokości uposażenia w służbie kolejowej; pracownik stały otrzymuje od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” różnicę do wysokości połowy uposażenia w służbie kolejowej, jeżeli jego uposażenie w służbie wojskowej jest niższe od

połowy uposażenia w służbie kolejowej. Przy obliczaniu różnic uwzględnia się każdorazowo zmiany, zachodzące w uposażeniu w służbie kolejowej i wojskowej.

§ 25. (1) W razie dostania się pracownika do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych, prawo do uposażenia ulega zawieszeniu do dnia jego powrotu. Jeżeli jednak przebywający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę (żonę, dzieci), zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia.

(2) Rodzina (żona, dzieci) przebywającego w niewoli (zaginionego) pracownika, której jest jedynym żywicielem, otrzymuje różnicę między wypłacanym jej uposażeniem wojskowym a połową uposażenia pracownika w służbie kolejowej. W tych samych granicach wypłaca się żonie, żyjącej w separacji oraz dzieciom pracownika, jeżeli pobierają alimenty, część uposażenia w wysokości alimentów.

(3) W przypadkach, w których okoliczności towarzyszące dostaniu się do niewoli, wskazują na to, że pracownik popadł w niewolę rozmyślnie, zawieszona jest również prawo do uposażenia, wypłacanego rodzinie.

(4) Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się do niewoli lub zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, określone w § 24 ust. (3), z potrąceniem kwot uposażenia, wypłaconego rodzinie w czasie jego niewoli (zaginięcia).

(5) Jeżeli pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od dnia ratyfikacji traktatu pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących przepisów. W wyjątkowych przypadkach Minister Komunikacji władny jest przedłużyć ten termin.

§ 26. Postanowienia, zawarte w § 24 ust. (3) i w § 25 stosuje się do pracownika, który w czasie zarządzonej mobilizacji lub w ciągu trwania wojny wstępuje dobrowolnie do służby wojskowej, jeżeli uzyskał zezwolenie władzy na dobrowolne wstąpienie do wojska.

§ 27. (1) W czasie trwania zawieszenia w służbie pracownik etatowy i praktykant otrzymuje połowę uposażenia od najbliższego terminu płatności, a pracownik stały od dnia zawieszenia w służbie.

(2) Jeżeli zawieszenie pracownika w służbie nastąpiło wskutek:

- 1) tymczasowego aresztowania,
 - 2) nieprawomocnego wyroku sądu karnego, orzekającego utratę praw publicznych,
 - 3) nieprawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby,
- wstrzymuje mu się wypłatę uposażenia do dnia zwolnienia z aresztu tymczasowego lub do dnia prawomocności wyroku sądu karnego albo orzeczenia dyscyplinarnego.

(3) Wypłatę uposażenia wstrzymuje się również pracownikowi, przeniesionemu w stan nieczyn-

ny, na czas trwania okoliczności, które spowodowałyby zawieszenie go w służbie z równoczesnym wstrzymaniem uposażenia, gdyby pozostawał w służbie czynnej.

(4) W razie umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego, umiędziwienia pracownika, nałożenia na niego kary porządkowej albo kary dyscyplinarnej, z wyjątkiem kary obniżenia uposażenia bez przeniesienia lub z przeniesieniem do innej miejscowości, zwolnienia bądź też wydalenia ze służby, wypłaca się pracownikowi wstrzymane uposażenie.

§ 28. (1) Pracownikowi służy prawo do uposażenia utraconego wskutek kary dyscyplinarnej, jeżeli we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem umiędziwiono go.

(2) Prawo to służy w razie śmierci pracownika członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego.

§ 29. (1) Prawo do uposażenia nie przysługuje:

1) w czasie, w którym pracownikowi należą się diety z tytułu piastowania mandatu posła lub senatora;

2) za dni, w których na zarządzenie Ministra Komunikacji nie zatrudniano pracowników w służbie;

3) w czasie samowolnego opuszczenia lub uchylecia się od służby;

4) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

(2) Wypłacone za powyższe okresy czasu uposażenie ulega zwrotowi.

(3) W przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do uposażenia, nie przysługuje mu również prawo do innych należności, a z wyjątkiem przypadków, wskazanych w ust. (1) pkt. 2, także do świadczeń, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego; w czasie, w którym należy się pracownikowi uposażenie zmniejszone, odpowiedniemu zmniejszeniu ulegają inne przysługujące mu należności, określone na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 30. (1) W przypadkach, wymienionych w § 27 ust. (2) i w § 29 ust. (1) pkt. 4, władza może przyznać rodzinie (żonie, dzieciom) pracownika na czas, w którym nie pobiera on uposażenia, zasiłek na utrzymanie, nieprzewyższający połowy uposażenia pracownika.

(2) Zasiłek potrąca się w razie wypłaty wstrzymanego uposażenia.

§ 31. Prawo do uposażenia gaśnie:

1) w razie śmierci pracownika etatowego i praktykanta, z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć,

2) w razie śmierci pracownika stałego z dniem śmierci,

3) w innych przypadkach z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

§ 32. (1) Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- 1) postanowień ustaw;
- 2) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności;
- 3) zarządzeń władz administracyjnych lub władz przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

(2) Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń:

- 1) Skarbu Państwa z tytułu należności i danin;
- 2) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” z tytułu stosunku służbowego albo odpowiedzialności materialnej pracowników za szkody, wynikłe z ich winy i w związku z ich czynnościami służbowymi.

(3) Roszczeniom Skarbu Państwa tudzież przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” służy, bez względu na czas ich powstania, pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które powinny być traktowane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa i przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

(4) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń, należy stosować przepisy dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to następujących należności, które można potrącać w całości, niezależnie od potrąceń z innego tytułu:

- 1) rat zaliczek na uposażenie;
- 2) opłat za świadczenia Skarbu Państwa lub przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w naturze;
- 3) potrąceń wypłaconego uposażenia za czas, w którym nie przysługuje prawo do uposażenia;
- 4) kar pieniężnych, przewidzianych w przepisach o stosunku służbowym;
- 5) niedoborów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, ujawnionych przy rewizji kas, powstałych w związku z czynnościami służbowymi pracowników;
- 6) należności za przejazd pracowników, ich rodzin i domowników bez biletów lub za biletami nieważnymi albo niewłaściwymi.

(5) Z tytułu kar pieniężnych nie można potrącać miesięcznie więcej niż 1/10 część uposażenia.

(6) Potrącenia skutecznia władza asygnująca uposażenie.

§ 33. Terminy płatności uposażenia określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 34. Odstępowanie pod jakimkolwiek tytułem prawa do uposażenia jest niedozwolone. Każda przeciwna temu umowa jest nieważna.

§ 35. Pracownik zwolniony ze służby, który nie ma prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego, ani do odprawy z mocy obowiązujących przepisów emerytalnych, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości i na zasadach, ustanowionych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 36. W razie śmierci pracownika przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów, przyczem:

1) jeżeli koszty pogrzebu poniesie żona, dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego ostatniego uposażenia zmarłego pracownika;

2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt. 1.

§ 37. (1) Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat trzech od dnia powstania tytułu prawnego.

(2) Roszczenia pracowników z tytułu innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu prawnego.

(3) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przedsięwziętą przez pracownika u władzy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, asygnującej uposażenie, w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności.

§ 38. Funkcjonariusze państwowi Ministerstwa Komunikacji, przeniesieni z urzędu do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, otrzymują uposażenie zasadnicze co najmniej równe ostatnio pobieranemu w służbie państwowej uposażeniu zasadniczemu.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 39. (1) Uposażenie, określone dla pracowników etatowych, otrzymują pracownicy, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami etatowymi lub kandydatami na pracowników etatowych.

(2) Pracownicy, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami nieetatowymi lub próbnymi, otrzymują uposażenie, określone dla pracowników stałych.

§ 40. (1) Pracownicy, pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r., zostają zaszeregowani do następujących grup uposażenia lub kategorii płacy:

1) pracownicy etatowi:

dotychczasowa grupa uposażenia	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
IV	2
V	3
VI	5
VII	7
VIII	8
IX	9
X	10
XI	11
XII i XIII	12
XIV i XV	13
XVI	14

2) kandydaci na pracowników etatowych:

dotychczasowa grupa uposażenia lub kategoria płacy	grupa uposażenia według rozporządzenia niniejszego
VIII	9
1	10
2	11
3 i 4	12
5 i 6	13
7 i 8	14

3) pracownicy nieetatowi i próbni:

dotychczasowa kategoria płacy	kategoria płacy według rozporządzenia niniejszego
1	2
2	3
3 i 4	4
5 i 6	5
7 i 8	6

(2) Minister Komunikacji władny jest w wyjątkowych przypadkach zaszerogować pracownika z dniem 1 lutego 1934 r. do bezpośrednio wyższej grupy (kategorji), niż to wynika z ust. (1).

§ 41. (1) Pracownicy, których dotychczasowa płaca netto jest wyższa od uposażenia zasadniczego wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym i funkcyjnym, przyznanego z dniem 1 lutego 1934 r., otrzymują zasiłek wyrównawczy do wysokości dotychczasowej płacy netto, zmniejszonej najwyżej o 7%.

(2) Nie wypłaca się zasiłku wyrównawczego w przypadkach, w których zasiłek ten miałby wynosić miesięcznie mniej, niż 5 zł, jeżeli chodzi o pracowników, pobierających uposażenie grupy 7 i niższych lub uposażenie wedle kategorii płacy, a mniej niż 10 zł, jeżeli chodzi o pobierających uposażenie grupy 6 i wyższych.

(3) Przez dotychczasową płacę netto, w rozumieniu ust. (1), uważa się uposażenie, jakie przysługiwało za miesiąc styczeń 1934 r. (pracownikom nieetatowym i próbnym, pełniącym służbę tylko w dni powszednie za 25 dni, a pełniącym służbę na zmianę we wszystkie dni tygodnia za 30 dni) wraz z dodatkiem regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, 5% zasiłkiem dla pracowników nieetatowych i próbnych, dodatkiem wyrównawczym przyznanym pracownikom nieetatowym i próbnym Kolei Górnośląskich a wreszcie ze stałym wynagrodzeniem specjalnym u pracowników na stanowiskach kierowniczych, którzy otrzymają z dniem 1 lutego 1934 r. dodatek funkcyjny, — po potrąceniu podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy.

(4) Stawki miesięczne zasiłku wyrównawczego, przyznanego pracownikom etatowym, zaokrągła się do 5 zł lub do sumy podzielnej przez pięć w ten sposób, że sum poniżej 2 zł 50 gr nie uwzględnia się, sumy od 2 zł 50 gr wzwyż uzupełnia się do 5 zł. Stawki dzienne zasiłku wyrównawczego, przyznanego pracownikom stałym, zaokrągła się do najbliższej wyższej sumy, podzielnej przez pięć.

(5) Zasiłek wyrównawczy nie będzie wypłacany lub będzie odpowiednio zmniejszony, jeżeli pracownik:

1) otrzyma uposażenie wyższej grupy (kategorji płacy);

2) otrzyma dodatek funkcyjny, którego poprzednio nie pobierał lub pobierał w mniejszym wymiarze;

3) otrzymuje uposażenie zmniejszone;

4) nie otrzymuje uposażenia.

(6) Funkcjonariuszom państwowym Ministerstwa Komunikacji, przeniesionym z urzędu do służby w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, którym z dniem 1 lutego 1934 r. przyznano w służbie państwowej zasiłek wyrównawczy, wypłaca się powyższy zasiłek przy analogicznem zastosowaniu postanowienia ust. (5).

§ 42. Za pracowników zatrudnionych na obszarach województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, którzy na podstawie przepisów obowiązujących w tych województwach, podlegają ustawowemu obowiązkowi ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do zarobkowania i śmierci i otrzymują w myśl rozporządzenia niniejszego uposażenie, określone po potrąceniu państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej, przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” opłaca w całości składki ubezpieczeniowe.

§ 43. Roszczenia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, wynikające z tytułu uposażenia i innych należności na podstawie przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przedawniają się po upływie trzech miesięcy od tego terminu, przy analogicznem zastosowaniu postanowień § 37 ust. (3), co do przerwy biegu przedawnienia.

§ 44. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 45. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

25.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 stycznia 1934 r.

o stosunku służbowym pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

Na podstawie art. 18 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.